

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΗΑΡΙΔΑΣ

Ἐγκυκλιζόμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ἑκατὸν ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 100. Ἐξέ-
μνην δραχ. 55. Τρίμηνι δραχ. 30.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γράσιμα διατριπ. 50,
Αμερικῆς Δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ἑλλων ἐν γέ-
νει τῶν ἑλλων Κρατῶν οὐλλίνια 10.
Ἐξέμνηνοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΓΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΓΑΡΥΘΗ - ΕΚΑΟΤΗΣ - ΔΙΟΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' εἰ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουσι τὴν 1ην αὐθεντάτου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειο

Περίοδος Β'.—Τόμος 44ος

Ἀθήναι, 28 Αὐγούστου 1937

Ἔτος 59ον.—Ἀριθ. 39

ΠΡΟΣ ΤΑ ΑΣΤΡΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ΑLEXANDRE ALANOF
καὶ JACQUES CHRISTIAND

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. καὶ τέλος—

Τρικλιζοντας, χτυπώντας, πότε ἐδῶ
καὶ πότε ἐκεῖ, κατέφερε νὰ φθάσῃ ὡς
τὸ φεγγίτη καὶ, ἀκουμπώντας τὸ φλο-
γισμένο του μέτωπο στὸ τζάμι, ἐπιχει-
ρήσῃ νὰ ἀναγνωρίσῃ τοὺς ἀστερι-
σμούς, νὰ ἐξετάσῃ κάπως τὸν οὐρανὸ.

Ἐξαφνα ἐνοιωσε ἕνα περίεργο συ-
ναίσθημα ποὺ δὲν μπορούσε ἀμέσως
νὰ τὸ καθορίσῃ. Κάποια ἀλλαγὴ εἶχε
γίνει στὸν οὐρανὸ, κάτι ἦταν διαφο-
ρετικὸ ἀπ' ὅ, τι τὸ εἶχε συνειθίσει ὡς
τώρα, κάτι τοῦ ἔλειπε.

Τί νὰ ἦταν ἄραγε; Γιατί αἰσθανό-
ταν τὴν ἐντύπωση αὐτήν; Ἦταν μή-
πως κι' αὐτὸ συνέπεια τῆς ἀρρώ-
στειας του, ἢ μήπως εἶχε ἀλλάξῃ σι'
ἀλήθεια ἡ ὄψη τοῦ οὐρανοῦ;

Στὸ τέλος τὸ βρῆκε: ὁ ἥλιος εἶχε
χαθῆ. Ἀντὶ γιὰ τὸν παμμέγιστο φλο-
γισμένο δίσκο, ὁ Ἄνδρέας ἔδλεπε τώ-
ρα ἕναν ἄλλο δίσκο, πῶς μάλλον ἀ-
κόμη, καὶ κατὰμαυρον, μαυρον σὰν
γαγάτη, κάτι ποὺ ἔμοιαζε μὲ τὸ φεγ-
γάρι, μὰ ἦταν δέκα φορές μεγαλύτε-
ρο ἀπὸ τὴν ἀργυρῆ Σελήνη ποὺ βλέ-
πουμε ἀπ' τὴ Γῆ. Ἦταν ἕνας δίσκος
μαυρὸς περιτριγυρισμένος μ' ἕνα τριαν-
ταφυλλί φωτιστέφανο.

—Ἐρρίκε, φθύρισε, Ἐρρίκε!

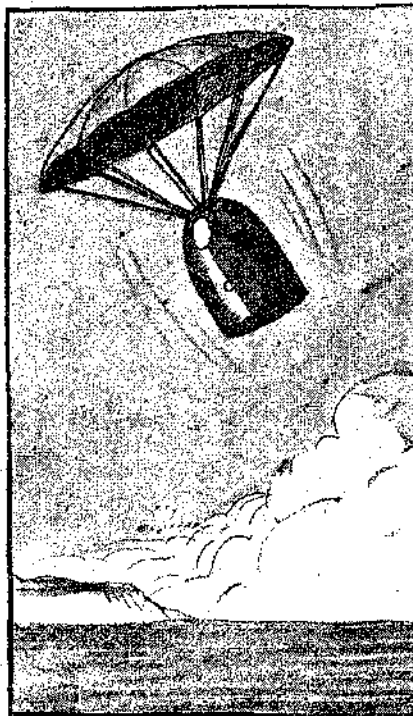
Μὰ ἐκεῖνος, σωματισμένος στὴν κου-
κέτα του, φαινόταν σὰν νὰ μὴν τὸν
ἀκούγε. Ὁ Ἐρρίκος τὸν ἄρπαξε ἀπὸ
τοὺς ὤμους καὶ τὸν ἔσυρε ὡς τὸν
φεγγίτη.

— Κοίταξε, τοῦ εἶπε, ὁ ἥλιος ἔ-
γινε κατὰμαυρος.

Ὁ Ἐρρίκος ἔτριψε τὰ μάτια του
κι' ὕστερα τ' ἀνοίξε διάπλατα, καὶ
κοίταξε γύρω του μ' ἕνα βλέμμα σα-
σιαμένο, τόσο σαστισμένο, ποὺ ὁ
Ἄνδρέας τρόμαξε. Φοβήθηκε πῶς ὁ
Ἐρρίκος εἶχε τρελλαθῆ. Μὰ ὄχι, δὲν

συνέβαινε τέτοιο πράγμα. Μόνο ποὺ
ἐπάλευε καὶ αὐτὸς γιὰ νὰ ζυγνήσῃ
ἀπὸ τὴν νάρχη του καὶ νὰ συνέλθῃ.

Ὅταν ἐπιτέλους βρέθηκε ὅτιν

Κορμασμένη ἀπὸ ἕνα πελώριο ἀλεξίπτωτο, κατέβαινε ἀργά-ἀργά πρὸς τὴ θάλασσα.
(Σελ. 342, στ. α').

πραγματικότητά, ὁ τρικνταφυλλίς φω-
τιστέφανος ποὺ περιστοιχίζε τὸν μαύ-
ρο δίσκο εἶχε μεταμορφωθῆ σ' ἕνα πε-
λώριο μισοφέγγαρο περιστοιχισμένο
ἀπὸ ἀκανόνιστες φλογερὲς ἀνταύγειες.

—Εἶναι ἡ Γῆ! φώναξε ὁ Ἐρρίκος.

Τὶ μαγικὴ δύναμη, εἶχε αὐτὴ ἡ
λέξη; Ἡ Καίτη τινάχτηκε καὶ ἔτρε-
ξε πρὸς τὸν φεγγίτη. Ὁ καθηγητὴς
Μπάτλερ ἀνασηκώθηκε στὴν κουκέ-

τα του, καὶ ὁ Βαρνάβας ποὺ βογγού-
σε ἀδιάκοπα τώρα καὶ τρεῖς μῆνες,
μονομιῆς ἔπαψε νὰ βογγᾷ.

Ὁ ἥλιος ἀνέτελλε πίσω ἀπὸ τὴ
Γῆ. Ὁ δίσκος του γινόταν ἔλο καὶ
πῶς στρογγυλὸς καὶ φώτιζε τὴν ἐπιφά-
νεια τοῦ πλανήτη μας. Ἀνέβαινε ἔλο
καὶ ψηλότερα καὶ ὀρθοῦσε πρὸς τὸ
διάστημα δρόφωτος καὶ θριαμβευτῆς.

Τώρα ποὺ ἡ ἔλξη τῆς Γῆς τρα-
βόσῃ τὴ βολίδα μὲ ἔλο καὶ μεγαλύ-
τερη γρηγοράδα κατὰ πάνω της, ἔ-
πρεπε οἱ ἀστεροναυτες μας νὰ βροῦν
ἀρκετὴ δύναμη γιὰ νὰ κάνουν τοὺς
τελευταίους χειρισμούς ποὺ θὰ ἔκο-
βαν τὴν ἰλιγγιώδη τῆς πτώση καὶ θὰ
τοὺς γλύτωναν ἀπὸ μιὰ καταστροφή.

Ἡ ἐλπίδα ὅμως εἶναι τὸ θαυμα-
στότερο δυναμωτικὸ καὶ χωρὶς νὰ τὸ
καταλάβουν οἱ ἄδου νέοι καὶ ὁ καθη-
γητὴς βρῆκαν ἔλη τὴν πνευματικὴ

διαύγεια καὶ τὴ σωματικὴ δύναμη
ποὺ τοὺς χρειαζόταν.

Μὲ ἀγωνία παρακολουθοῦσαν τὸ
δρόμτρο. Καὶ ἔταν ἔδειξε ὕψος
78.000 μέτρα, ὁ Ἐρρίκος ἀνοίξε σὲ
μιὰ ἀπὸ τίς πλευρὲς τῆς καμπίνας
μιὰ μικρὴ πόρτα, ποὺ ἔμοιαζε μὲ θυ-
ρίδα χρηματοκιβωτίου. Πίσω ἀπὸ τὴν
πόρτα αὐτὴν βρισκόταν ἕνας μικρο-
σκοπικὸς μαχλός.

Ο Έρρικός τον κατέβασε με δλη του τη δύναμη. Ένας φοβερός κρότος ακούστηκε και οι πέντε επιβάτες της βολίδας τινάχτηκαν χάμω.

Ο τελευταίος χειρισμός είχε γίνει. Η βολίδα εξακολούθησε να πέφτει με βλιγγιώδη ταχύτητα προς τη Γή και τσακίστηκε σε χίλια κομμάτια, ενώ η καμπίνα που με τον χειρισμό του Έρρικού είχε ξεκολλήσει απ' αυτήν, κρεμασμένη από ένα πελώριο αλεξίπτωτο, κατέβαινε αργά-αργά προς τη θάλασσα.

**

Βρέθηκε το άλλο πρωί πεσμένη έξω στην παραλία, και οι Μεξικανοί φαράδες που την ανακάλυψαν χωρίς να καταλαβαίνουν τί ήταν αυτό το παράδοξο ναυάγιο, βρήκαν μέσα, όταν άνοιξαν την πόρτα του, πέντε αποσκελετωμένα ανθρώπινα πλάσματα σε τελεία εξάντληση. Η αστυνομία, τους μετέφερε άρον άρον στο νοσοκομείο της Βερακρούζας, και από κει το καταπληκτικό νέο διαδόθηκε με αστρακταία ταχύτητα σ' όλο τον κόσμο.

Παρ' όλες τις ανακρίβειες και τις υπερβολές των έφημερίδων, μόλις η Άντουανέττα διάβασε την είδηση, έμάντευσε άμέσως πως έπρόκειτο για τον αδελφό της και τον Ανδρέα.

— Πώς γίνεται όμως να είναι πέντε ; αναρωτιόταν αδιάκοπα.

Γιατί της ήταν αδύνατο να χωρέσει στο μυαλό της ότι μπορούσαν να γυρίσουν πίσω στη Γή περισσότεροι απ' όσους είχαν ξεκινήσει.

Μέσα σε τρεις ημέρες έφθασε με το αεροπλάνο στη Βερακρούζα, όπου οι ναυαγοί του ούρανού είχαν αρχίσει να ξαναγυρίζουν πίσω στη ζωή. Και πάλι όμως χρεταζόταν μεγάλη προσπάθεια για ν' αναγνωρίσει ή νέα τους δικούς της, στους μισότρελλους αυτούς ανθρώπους με τα αποσκελετωμένα πρόσωπα και τα παραμορφωμένα σώματα.

Όστόσο μέσα σε λίγες εβδομάδες ξαναβρήκαν το μυαλό τους, τα χρώματά τους και τη φυσική τους όψη.

Και την ημέρα που γιορτάστηκαν οι διπλοί γάμοι, της Άντουανέττας με τον Ανδρέα και του Έρρικού με την Καίτη, είχαν όλοι τους ξαναγίνει άνθρωποι αποφασισμένοι να ζήσουν φρόνιμα στη Γή και να μην την εγκαταλείψουν πιά ποτέ, παρά μονάχα... σ' όνειρό τους.

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΕΟΥΑΝ
ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ «ΠΡΟΣ Τ' ΑΣΤΡΑ»

Η ΨΙΝΑ ΚΑΙ ΤΟ ΝΙΑΪ

Η Ψίνα, ή άσπρη γατούλα, είχε γεννήσει τέσσερα γατάκια, όλα παραδάλα. «Με σκληρότατο χέρι» της πήραν και της έπνιξαν τα τρία τ'ό τέταρτο, το τυχερό, της το άφησαν να τ'ε μεγαλώσει — κι' ή καϊμένη ή γατούλα δέν έπρεπε να νοιώσει πως ήταν μητέρα ; — και κατόπι να τ'ε δώσουν σε κανένα φιλικό σπίτι, γιατί ή Ψίνα, έλεγε ή μαμμά, τούς έφτανε.

Μά ήταν χαριτωμένο τ'ο Νιάϊ — έπεις έβγαλαν τ'α παιδιά τ'ο γατάκι της Ψίνας. Η παχειά του μεταξένια γουνίτσα είχε ένα σωρό χρώματα — μαύρο, άσπρο, καφετί, κίτρινο — τ'ο μούτράκι του ήταν σά ζωγραφιστό, ταυτόκια του τόσο-δά μικρούλια — δείγμα καλής ράτσας — και τ'α ματάκια του μαύρα — πολύ σπάνιο για γατί — δλο-στρόγγυλα, ζωηρά, που σε κοιτάζαν σαν άνθρωπινα. Τ'α παιδιά τ'ο αγάπησαν φοβερά τ'ο Νιάϊ, έπαιζαν μαζί του όλημέρα, κι' όσο μεγάλωνε, τόσο περισσότερο τ'ο αγάποσαν. Γιατί γινόταν ένα πολύ ζωηρό, σκερτσόζικο κι' έξυπνο γατάκι, που έκανε τ'ο κόσμου τ'α παιχνίδια και με τ'η μητέρα του, και με τ'α παιδιά, και... μονάχο του.

— Μαμμά, τ'ο κρατούμε ; παρακαλούσαν τ'α παιδιά.

— Α, μη με σκοτίζετε ! Άλλο μπελά δέν βάζω σ'το κεφάλι μου. Άμα μεγαλώσει ακόμα λίγο, θά τ'ο πάρη ή ράφτρα μας που τ'ο ζήτησε.

Τ'α παιδιά ανέβαλαν όσο μπόρεσαν αυτό τ'ο χωρισμό. Πότε πως είχε ανάγκη να πιη ακόμα γάλα της μάννας του, πότε πως έπρεπε να μάθη να τρώη απ' όλα, έπαιρναν κάθε τόσο προθεσμίες. Η μαμμά όμως βαρέθηκε να δίνει, γιατί βαρέθηκε και τ'ο γατάκι που χλωσσε τ'ον κόσμο με τ'α παιχνίδια του, αναστάτωνε τ'ο σπίτι κι' ακόμα είχε αρχίσει — πώ, πώ ! — να λερώνη...

— Δέν ακούω πιά τίποτα ! φώναξε μια μέρα με θυμό. Άδριο που θάρθη ή κόρη της ράφτρας, θά της τ'ε δώσετε. Άν τ'ο ιδώ και μεθαύριο έδω, θά τ'ο πετάξω από τ'ο παράθυρο !

Τ'α παιδιά φοβήθηκαν : « Άν πραγματικώς ή μαμμά τ'ο πετοβας απ' τ'ο παράθυρο ;... Και τ'η άλλη μέρα που πήγε ή μικρή κόρη της ράφτρας, έδεσαν τ'ην καρδιά τους κόμπο, έβαλαν τ'ο Νιάϊ σ' ένα σακκουλάκι και της τ'όδωσαν.

— Νά, πάρ' το ! Και να τ'αγαπάς, άκουσ ;

— Έννοια σας ! θά τ'αγαπώ πολύ. Τ'ο Νιάϊ έφυγε, ξεφωνίζοντας μέσ' απ' τ'η σακκουλά σπαραχτικά. Τ'α

παιδιά άρχισαν να κλαίνε άπαρηγόρητα. Μά κι' ή Ψίνα άρχισε να θρηνη, όταν γύραψε τ'ο γατάκι της και δέν τ'ο βρήκε. Κι' αν τ'α παιδιά έπαψαν σε λίγο, εκείνη ή δύστυχη εξακολούθησε να τ'ο φωνάζη και να θρηνη τρεις δλάκερες ημέρες και νύχτες. Ήταν σπαραγμός...

Άλλά τ'ην τρίτη ημέρα συνέδθηκε κάτ'ι σά νεκρανάσταση : Η κόρη της ράφτρας ξαναπήγε σ'το σπίτι με τ'ο Νιάϊ σ'τα χέρια ! Πώς ; γιατί ;... Μά νά, τ'ο μικρό της αδερφάκι τ'ο χυπούσε, τ'ο έδασάνιζε, κι' ή μητέρα τους είπε πως δέν μπορούσαν να τ'ο κρατήσουν...

— Ω, χαρά τ'α παιδιά ! Άλλά πολύ μεγαλύτερη ήταν ή χαρά τ'ο ίδιου τ'ο Νιάϊ, που ξανάβρισκε τ'ο σπίτι του, τ'η μητέρα του, τ'ους φίλους του, τ'α χάδια του, και προπάντων ή χαρά της Ψίνας που ξανάβρισκε τ'ο χαμένο παιδί της. Πώς τ'ο άρπαξε ! πώς τ'ο αγάλασε ! πώς άρχισε να τ'ο φιλά, να τ'ο γλείψη, να τ'ο πλένη, μιλώντας του ακατάπαυστα με τ'ους τρυφερούς εκείνους τόνους που παίρνει ή φωνή της γάτας όταν μιλά σ'το γατάκι της ! Μά με τί λαχτάρα της ανταπόδωσε και τ'ο Νιάϊ όλ' αυτά τ'α χάδια, και ρίχτηκε ύστερα σ'το μητρικό στήθος να πιη πάλι τ'ο γάλα εκείνο που τόσο τ'ο είχε ποθήσει ! Εύτυχισμένο.

Τ'ο συγκινητικό θέαμα μάζεψε γύρω σ'το σύμπλεγμα της στοργής δλη τ'ην οικογένεια. Και τ'ο πρώτο θαύμα έφερε και δεύτερο : Συγκινήθηκε κι' ή μαμμά. Κι' από τότε δέν τ'ην ένωχλούσε και δέν τ'ην ενεύριαζε πιά τόσο πολύ τ'ο ζωηρό κι' άταχτο γατάκι. Τ'ο άνεχόταν.

Κατάλαβαν αυτή τ'ην αλλαγή τ'α παιδιά. Και τ'ην άλλη μέρα, με δειλία μά και μ' έλπίδα, τ'ην ξαναρώνησαν :

— Μαμμά, τ'ο κρατούμε ;

Κι' ή μαμμά αποκρίθηκε :

— Έ, αν δέν μάς τ'ο ζητήση κανένας... τί θά κάμουμε ; Μπορούμε να τ'ο πετάξουμε από τ'ο παράθυρο ;

Τ'α παιδιά χαροπήθηκαν. Τ'ο Νιάϊ ήταν πιά εξασφαλισμένο.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΜΙΚΡΟΙ ΠΡΟΦΗΤΕΣ. ΣΥΝΕΧΕΙΑ

Άγαπητοί μου,

Α Σ'ιδούμε ακόμα μερικώς προφητικές απαντήσεις από εκείνες που αναφέρει ο κ. Ποιητής σ'το άρθρο του για τ'ην «Κυριακή της Διαπλάσεως» τ'ου 1906.

Ένα Διαπλάσπουλα με τ'ο ψευδώνυμο Φλοισβίζον Ρυάμιον — ψευδώνυμο της εποχής, σήμερα θάπαιρνε τ'ονομα κανενός κινήματογραφικού ζατέρος — προφητεύει πως τ'ο 4000 μ. Χ. ή αγαπητή του Διάπλασις θά είχε ένα εκατομμύριο συνδρομητών και ή συνδρομή της θά γινόταν... 50 δραχμές τ'ο χρόνο ! Άλλά μόλις πέρασαν τριάντα χρόνια κι' ή συνδρομή της Διαπλάσεως, που ήταν τότε μόνο 8 δραχμές, έγινε, όχι 50, αλλά 100 κι' αυτό χωρίς οι συνδρομητές της ναύξηθουν καθόλου. Γιατί αδέχθησαν, βλέπετε, όλα τ'άλλα ή λίρα, τ'ο χαρτί, τ'α εργατικά, τ'α ταχυδρομικά... Αυτό άραγε να προαισθάνθηκε τ'ο Φλοισβίζον Ρυάμιον όταν έκανε τ'ην προφητεία του ; Όχι βέβαια. Έτσι όμως ή άλλοιως, αυτό που προφήτεψε πραγματοποιήθηκε και με τ'ο παραπάνω. Μένει μόνο να γίνουν κι' οι συνδρομητές της Διαπλάσεως ένα εκατομμύριο. Άλλά... ως τ'ο 4000 μ. Χ. έχουμε καιρό.

Η Έξέδρα τ'ο Φαλήρου προφητεύει πως τ'η μακρινή εκείνη εποχή, οι άνθρωποι, με κατάλληλα μηχανήματα, θά μπορούν εξαίρετα να ζούν μέσα σ'το νερό, να κάνουν τ'ον περιπάτο τους σ'το βυθό της θάλασσας, να κάθονται άνάμεσα σ'τα ψάρια και... να παίζουν ακόμα και χαρτιά ! Κι' ο κ. Ποιητής θυμίζει τ'ους «Φίλους της Υποβρυχίου Ζωής» τ'ου Παρισιού. Αυτοί φορούν μια ειδική μάσκα για να μπορούν να αναπνέουν — περσινή έφεύρεση — βυθίζονται σε μια πιασινή και κάνουν σ'το νερό διάφορα παιχνίδια, ακόμα και σκοποβολή με στόχο τ'α ψάρια ! Ίσχυρίζονται μάλιστα πως, μέσ' απ' τ'ο νερό, ο έξω κόσμος φαίνεται πολύ άλλοιως, κι' αυτό είναι περίεργο και διασκεδαστικό.

Η Άπτερος Νίκη προφητεύει πως τ'ο 4000 μ. Χ. κάθε άνθρωπος θάχη τις φτερούγες του — μηχανικές, έννοείται — που θά τις φορή σαν τ'ον Δαίδαλο και θά πετά όπου θέλει, απ'αλλάχτα όπως καβαλικεύει τώρα τ'ο ποδηλάτο του και τρέχει. Άλλά δέν θά χρειασθ'η να περάσουν είκοσι αιώνας για να πραγματοποιηθ'η κι'

αυτό τ'ο θαύμα. Άπό τ'ο 1906 ως σήμερα ή αεροπορία έκαμε τέτοιες προόδους ! Καθόλου λοιπόν άπίθανο να έφευρεθ'η στις ημέρες μας και τ'ο ατομικό αεροπλανάκι — οι μηχανικές φτερούγες της Άπτερου Νίκης — που άλλωστε διαβάσαμε τελευταία πως ένας μηχανικός τ'ο μελετά...

Παραλείπουμε, έλλειψει χώρου, μερικώς άλλες προφητείες, κι' έρχόμαστε σ'την τελευταία, δίνοντας τ'ο λόγο σ'τον ίδιο τ'ον άρθρογράφο : «Κανένας όσοσο δέν έφθασε — λέει ο κ. Ποιητής — τ'ον Όνειροπόλο της Δόξης. Ο νέος αυτός όνειροπόλος πως ζούσε κιάλας σ'το 4000 μ. Χ. Και ίσχυρίσθηκε πως — παραλαμβόμεν' απ' τ'ην «Διάπλασι» τ'ου 1906 — «πράξιμου τ'ον έβαλαν εις συγκοινωνίαν (!) με τ'ο Θέατρον της Νέας Υόρκης όπου παριστάνο ένα παλαιό ιστορικό δράμα. Τ'α είδε όλα, άκουσε μάλιστα και τ'α χειροκροτήματα τ'ων θεατών. Η θαυμασία μηχανή, που τ'ο επέτρεψε να παρευρεθ'η σε παράσταση τόσο μακρινού θεάτρου, ονομάζεται «τηλεφωνόγραφον» !

«Άκριβώς μ' ένα τέτοιο θαυμαστικό που έλεγε πολλά, ή Διάπλασις έκλεισε τ'ην παράγραφο που άφορούσε τ'ην άπάντηση τ'ου Όνειροπόλου της Δόξης. Και τ'ο παιδί αυτό τ'ο

1906 που φαντάσθηκε πως έπρεπε να ζήση ύστερ' από 2 χιλ. χρόνια, για να δ'η και να τ' ακούσ'η όλα — και τ'α χειροκροτήματα τ'ων θεατών... — θά καθήση πιθανόν άπόψε τ'ο βράδυ σ'την πολυθρόνα του, θά γυρίσ'η τ'ον διακόπτη τ'ου ραδιοφώνου του, θά πάρη βραχέα και θ' ακούσ'η με μιλώδια με χαβανέζικες κιθάρες, ένα άμερικάνικο φόξ και όλλα πολλά. Θ' ακούσ'η βέβαια και τ'α χειροκροτήματα, για τ'ον ήχον τ'ων όποιων φαίνεται να είχε τόσο άδυναμία... Κι' άκόμη, αν έκανε τ'ον κόπο να πεταχτ'η ως τ'ο Λονδίνο — αεροπορικώς βέβαια — θάκουγε και θ' έβλεπε εκεί τ'α πάντα, χάρις σ'το ραδιόφωνο με δέκτη τηλεράσεως... ή τ'ο τηλεφωνόγραφο, όπως ήθελε τ'ο 1906...»

Βλέπετε λοιπόν πόσες προφητείες της «Κυριακής» εκείνης πραγματοποιήθηκαν σε τριάντα χρόνια ; Πραγματικώς, τ'α Διαπλάσπουλα τ'ου 1906 αναδείχθηκαν «μικροί Ίούλιοι Βέρν και Ουέλλς». Ήθελα όμως να ήξερα : αν ή Διάπλασις ξανάκανε τώρα τ'ην ίδια έρώτηση, τί θάπαντούσαν τ'α σημερινά Διαπλάσπουλα ; Μά έμεινε και τίποτα που να μ'ην προφητεύθηκε τότε και να μ'ην πραγματοποιήθηκε σήμερα ;...

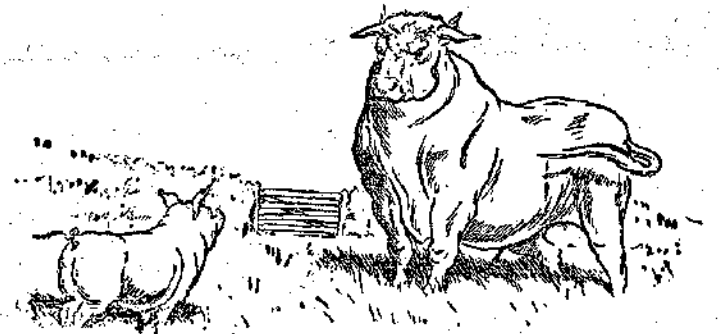
Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ ΤΗΣ ΑΥΛΗΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΑΗ΄

Μεγάλη συγκίνηση σ'την αυλή, σ'το κοιτέτσι, σ'το στάβλο και σ' όλο τ'ο χτήμα : Τ'α πουλιά και τ'α τετράποδα έμαθαν πως έφτασε από τ'η χώρα κι' έν' άλλο ζωντανό. Τί λογής όμως δέν ήξεραν, γιατί τ'ο έφεραν νύχτα απ' τ'ο παζάρι και τ'ο πήγαν ίσια σ'το λειβάδι, όπου τ'ο άφησαν. Κανένας

δέν είχε ιδεί αυτό τ'ο «καινούργιο φρούτο». Μόνο ο Πασάς ο γάλος βεβαίωνε πως θά ήταν κάτ'ι πολύ μεγάλο και πολύ βαρό.

— Γιατί πέρασε από κοντά μου, καθώς κοιμόμουν, και μού φάνηκε πως έτρεμε ή γ'η ! είπε ο Πασάς.

Σε λίγο έμαθαν από τ'ο σκύλλο όλλα φοβερά : Τ'ο καινούργιο ζωντανό ήταν πραγματικώς μεγάλο και άγριο. Κυνήγησε μάλιστα τ'ο Γιαννάκη, τ'ο μικρό παιδί τ'ου άφεντικού, που έτρεξε για να γλυτώσει, έπεσε και ξεγδαρε τ'α γονάτα του.

— Καλά να πάθ'η ! φώναξε ο Γκιρινιάρης : εγώ εύχαριστήθηκα, γιατί δέν τ'ο χωνεύω αυτό τ'ο παιδί.

— Δεν ντρέπεσαι ; τόν έμάλλωσε ή Άσπρούλα. Έτσι μάλας για τόν παιδί του άφέντη μας ; Γουρούνη !

Ο Γκρινιάδης εθύμωνε πάντα όταν τόν έλεγαν «γουρούνη», σά να μην ήταν. Κι άρχισε να συλλογιέται με τί τρόπο να εκδικηθή την Άσπρούλα. Άν έβρισκε τόν καινούργιο ζωντανό και τόν έβραζε να κινήση κι αυτήν, όπως κινήση τόν Γιαννάκη ; Ωραία ιδέα ! Και μιά και δυό, ό Γκρινιάδης πήγε μόνος του στό λειβάδι.

Νά, τόν καινούργιο ζωντανό. Μάννα μου, τί μεγάλο πού είναι ! Μοιάζει τής Άστέρας, τής αγελάδας ; μά έχει πιό μεγάλα κέρατα και φαίνεται πολύ πιό δυνατό και άγριο.

— Καλημέρα σας ! κάνει με δειλία κι από μακριά ό Γκρινιάδης.

— Γεια σου, απαντή δυνατά τόν καινούργιο ζωντανό. Πώς σε λένε ;

— Έλα πιό κοντά.

— Έμένα με λένε Γκρινιάδη. Του λόγου σου ;

— Αψύ !

— Χαίρω πολύ. Μά . . . είσαι γελάδα ;

— Γελάδα ; τί λές ! Έγώ, μωρέ, είμαι ταύρος. Άψύς, δέν άκούς ; (Άκολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΗΜΙΛΙΟΥ ΝΤΕΒΩ

— Συνέχεια από τόν προηγούμενο —

— Άκριβώς ! άποκρίθηκε ό Μάριος. Και σύ, Σαιζάνη, είσαι ό Άθως, πού κι εκείνος ήθελε πρώτα να γίνη κληρικός—τί σύμπτωση, έ ; — κι ό Μοντανής είναι ό Άραμς, κι ό Δουμποδάνος ό χεροδύναμος Πέρθος. . . Από εδώ, άπ' αυτή την έπαρχία, δέν ξεκίνησα κι εγώ για τόν Παρίσι ; Τό κίτρινο άλογο του Άρτανιάν δέν είναι ό γελοίος εκείνος σάκκος μου κι ή φορεσιά μου, πού μου τή κορόμβευαν όλοι και γινόμενι έξω φρενών ; Τό γράμμα του πατέρα μου με τή λεπτά, πού με σύστανε στόν κ. Τελόριμο — τόν λοχαγό μας, να πούμε — δέν μου έκλειψε και μένα ό καταραμένος εκείνος κλέφτης ; Τήν πρώτη μέρα πού έφτασα στό Λούκειο, δέν έμάλλωσα και με τούς τρεις σας ; Δέν συναντηθήκαμε όλοι στη μικρή αλλη να παλαίψουμε ; Και δέν βρήκαμε εκεί τούς Βραζιλιανούς, τούς έχθρούς σας ; Κι εγώ δέν πήγα τότε με τόν μέρος σας, και δέν έδώσαμε τή χέρια και δέν έγινουμε, από αντίπαλοι, οι καλύτεροι φίλοι του κόσμου ;

— Ναι, ναι ! φώναξαν οι άλλοι με θαυμασμό, καθώς άπαρηγοούσε ό Μάριος τήν δμοιότητα των δυό ιστοριών.

— Πραγματικώς, είπα στό τέλος ό Σαιζάνης μοιάζουμε πολύ με τούς τρεις σωματοφύλακες και με τόν Άρτανιάν. Μόνον πού έμεις ούτε βασιλίσσες έσώσαμε,

ούτε με πρωθυπουργούς τή έβάλαμε.

— Κι όμως έκάμαμε και μες τή κατορθώματά μας, είπα ό Δουμποδάνος και για τήν ηλικία μας, δέν είναι άξιοκαταφρόνητα.

— Βεβαίως, είπα ό Μοντανής. Και για να θυμηθούμε μόνο τή κυριότερα, έπιάσαμε τόν κλέφτη, έσώσαμε τήν γιαγιά τής Κούλας από τόν πειγμό, βοηθήσαμε τήν Κούλα να βρή τή γιαγιά της, και σώσαμε από τή φωτιά τούς Βραζιλιανούς, πού τούς κάναμε φίλους. . .

— Και πού ξέρεις άκόμα, είπα ό Μάριος. Έτσι στενοί, άχώριστοι κι αγαπημένοι φίλοι θα ήμαστε πάντα. Κι άμα μεγαλώσουμε, μπορεί να κάμουμε και μεγαλύτερα κατορθώματα. Μην ξεχνάτε δά πώς όλοι θα

Ό Μάριος σκέπασε τόν πρόσωπό του με τή χέρια του κι έξακολούθησε να κλαίη. (Σελ. 445, στ. α')

γίνουμε στρατιωτικοί—κι ό Σαιζάνης άκόμα πού ήθελε να γίνη παπάς. . .

— Έτσι μπορεί να κυριεύσουμε και μες κανένα όχρωμα, είπα γελώντας ό Δουμποδάνος.

— Βεβαίως, φώναξε ό Μάριος. Δέν θα γίνη κανένας πόλεμος όσο θα είμαστε στό στρατό ; Άλλά φτάνει τώρα ! Άθω, Πέρθε, Άραμς, εμπρός, δρόμο !

— Μάλιστα, κύριε Άρτανιάν, σε ακολουθοίμε.

Και φαιδρότεροι παρά ποτέ, οι τρεις «μικροί σωματοφύλακες» με τόν φίλο τους, ξεκίνησαν για τή μικρή πόλη πού δέν ήταν μακριά.

— Παιδιά ! τούς είπα στό δρόμο ό Μάριος, μην ξεχνάτε και ταυτο : στό χωριό του Σαιζάνη ντυθήκαμε όλοι σωματοφύλακες !

— Άλήθεια, έκαμε ό Δουμποδάνος, σά να τή ξέραμε !

Σέ λίγο έφτασαν στη μικρή πόλη, όπου έφαγαν και κοιμήθηκαν ήσυχα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'

Τή βάρσα του Μάρκου.— Η μνήμη του Μαρξίου

Έπνησαν νωρίς, έπρογευμάτισαν με γάλα, ψωμί και φρούτα, και ξεκίνησαν εύθυμοι σάν τή πουλιά πού κελαιδοούσαν στό δέντρο.

Πέρασαν από ένα χωριό, αλλά δέν εστάθηκαν. Παρακάτω ήταν έν άλλο κι εκεί λογάριζαν να κάμουν σταθμό.

Χωρίς να τούς συμβή τίποτα στό δρόμο, ούτε δυσάρεστο ούτε περίεργο, έφτασαν και στό χωριό εκείνο κι έπειδή δέν είχε ξενοδοχείο, μπήκαν σ' ένα χάνι, για να φάνε και να ναπαυθούν.

Έκάθισαν απέξω, στην αλλη και φώναξαν τόν υπηρέτη για να τούς πούν τί ήθελαν να τούς φέρη. Παραπέρα, σ' ένα πάγκο, καθόταν ένας άνθρωπος με φτωχική φορεσιά, πού φαίνόταν σκεπτικός και λυπημένος. Δέν τόν έπρόσεξαν πολύ, άπλως τόν έκοίταζαν από περιέργεια. Και τούς φάνηκε άγνωστος. Εκείνος όμως, μόλις είδε τούς φίλους μας, πετάχτηκε εκπληκτος.

— Σεΐς εδώ ; φώναξε. Κύριε Μάριε ; . . . κύριε Λεωνίδα ; κύριε Παύλο ; κύριε Γεώργιο ; Πώς ήταν αυτό ; Μπα ! ποιός ήταν ό άγνωστος πού τούς ήφερε όλους και με τή μικρά τους όνόματα ;

ΠΑΙΔΙΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Παιδιά του Λονδίνου πού παρακολουθούν μιά άστεία ταινία στόν θιαύθριο Κινηματογράφο

Πρώτος τόν έγνώρισε ό Δουμποδάνος.

— Ά ! είναι ό Μάριος του Λουκείου μας ! φώναξε.

— Ναι, καλέ, ό Μάριος ! είπαν κι οι άλλοι.

Δέν τόν είχαν γνωρίσει άμέσως, πρώτο γιατί δέν φορούσε τήν ύπηρετική στολή του Λουκείου, κι έπειτα γιατί κάποιο πάθημα, κάποια λύπη, τόν είχε αλλάξει πολύ.

Τόν πήραν κοντά τους κι άρχισαν να τόν ρωτούν πώς βρέθηκε στό χωριό εκείνο.

— Έμεις ταξιδεύουμε, τού είπαν. Πάμε στην Ζάρδη, τήν πατρίδα του Μαρίου. Ταξιδεύεις και σύ ; Και πού πές ;

— Συμφορά μου ! έκαμε ό Μάριος σαρκύζοντας και πού να πάω ό κακόμοιρος ; Ω, είναι μεγάλο τόν κακό πού με βρήκε !

— Άλήθεια ; μά τί ; πές μας το, μή μπορέσουμε να σε βοηθήσουμε, να σε παρηγορήσουμε. . .

Ό Μάριος έκούνησε τόν κεφάλι του.

— Τό κακό μου δέν έχει θεραπεία και παρηγοριά, ψιθύρισε. Άχ, μέγала τή βάρσα μου.

— Πές μας τα και πού ξέρεις ; έπέμειναν οι φίλοι μας.

— Μόνον ό θάνατος δέν έχει θεραπεία, έπρόσθεσε ό Δουμποδάνος.

— Και ξέρω εγώ μην είναι στή μέση και θάνατος ; άποκρίθηκε ό Μάριος, βάζοντας τή κλάμματα.

— Ά, έχασες κανένα δικό σου και δέν ξέρεις τί γίνεται ; ρώτησε ό Μάριος.

Ό Μάριος σκέπασε τόν πρόσωπό του με τή χέρια του κι έξακολούθησε να κλαίη.

— Άσε τή κλάμματα τώρα, τού είπα ό Μοντανής, δέν άφελούν σε τίποτα καλύτερα θάκνας να μιλήσης.

— Και τί να πώ ; έκαμε ό Μάριος προσπαθώντας να σταματήσει τόν θρήνο του. Κανένας άνθρωπος στόν κόσμο δέν έχει τή πάθη μου και τή βάρσα μου. . .

— Έτσι νομίζεις, είπα ό Σαιζάνης ; πόσοι όμως θάχουν και μεγαλύτερα. . .

— Όχι, κανένας ! είπα έντονα ό Μάριος. Μά σταθήτε πρώτα να τήκούσατε και θα μου πητε.

— Έτσι ντέ ! μιλά ! πές μας !

Κι έπιτέλους ό Μάριος άρχισε να διηγείται :

— Έγώ, να ξέρετε, είμαι από τούτη την έπαρχία, χωρικός. Ό κ. Καπάνης είναι πατριώτης μου. Όταν πήγα στό Παρίσι, να πιάσω δουλειά, γιατί στό χωριό μου δέν τή κατάφερα, άφησα στό σπιτάκι μας τή μάννα

μου και τή μικρή μου κόρη. Γυναίκα δέν έχω, μου πέθανε από χρόνια. . . Τώρα τίς διακοπές, γύρισα άδεια από τόν κ. διευθυντή μας, να γυρίσω στό χωριό μου να ιδώ λίγο τούς δικούς μου. Πάω εκεί και βρήκα τόν σπιτάκι μας έρημο. Χαμένη ή μάννα μου κι ή κορούλα μου ! . . . Τι έγιναν ; πέθαναν ; «Όχι, μου λένε, έφυγαν. — Και πού πήγαν ; — Νά, στό κοντινό χωριό, στό Τρία-Σπίτια. Η μάννα σου πήγε και να δουλέψη σ' ένα χτήμα. — Έτσι πέστε μου !», Τρέχω σάν τρελλός στό Τρία-Σπίτια και τί να ιδώ ; «Ερημο τόν χωριουδάκι και χαλασμένο ! Είχε γίνει πλημμύρα, τή σπιτάκια γκρεμίστηκαν κι οι άνθρωποι πνίγησαν ή έφυγαν. . .

— Πλημμύρα ; έκαμαν και τή τέσσερα παιδιά μαζί.

— Ναι, άποκρίθηκε ό Μάριος. Για τήν τύχη μου, έκαμε μιά μεγάλη βροχή και τή ποτάμι ξεχείλισε. Τι έγιναν ή μάννα μου κι ή κορούλα μου ; Πνίγησαν ; γλύτωσαν ; Κι αν γλύτωσαν, πού πήγαν, πού βρίσκονται τώρα ; Κανένας δέν ήξερε να μου πη, αν και ρώτησα τόσους. . . Και τώρα. . .

Ό Μάριος κόπηκε. Σκέπασε πάλι τόν πρόσωπό του με τή χέρια του κι άρχισε να κλαίη. Οι φίλοι μας κοιτάζονταν άφωνοι. Είχαν καταλάβει άμέσως πώς τή δυστυχισμένα εκείνα πλάσματα πού είχαν σώσει, ή γιατί κι ή έγγαθή της, ήταν ή μάννα

να κι ή κόρη του άμειρου Μάρκου.

— Μήπως τήν κόρη σου τή λένε Κούλα ; ρώτησε άξαφνα ό Δουμποδάνος.

Ό Μάριος πετάχτηκε όρθός. Του ήρθε σάν τρέλλα. Και πιάνοντας τόν Δουμποδάνο από τούς ώμους με τή σιβαρά του χέρια, τόν έτράνταζε φωνάζοντας :

— Τήν ξέρεις ; Τήν είδες ; Πού είναι ; Πές μου γρήγορα ! Ζη ; πέθανε ; Πές μου ! πές μου !

Είδαν κι έπαθαν να τόν ξεκολλήσουν από τόν Δουμποδάνο και να τόν αναγκάσουν να ξανακαθήση στή θέση του και να ήσυχάση για νάκούση.

— Έτσι ντέ ! είπα ό Μοντανής. Και τώρα πού ήσυχασες, άποκρίσου. Τήν κόρη σου τή λένε Κούλα ;

— Ναι, Κούλα. . .

— Είναι ως δεκατεσσάρω χρονών ;

— Δεκατριών κι όχτώ μηνών, άκριβώς !

— Ωραία ! Τό χωριό όπου τήν άφησες με τή μάννα σου λέγεται Μαρκάτο ;

— Μάλιστα, Μαρκάτο.

— Και τάλλο, τόν κοντινό, πού πήγαν να δουλέψουν σ' ένα χτήμα, λέγεται Τρία-Σπίτια ;

— Σας τόν είπα μου φαίνεται.

— Και τόν χωριό αυτό καταστράφηκε από πλημμύρα ;

— Τήκούσατε.

(Άκολουθεί) Μετάφρ. π. ι. ο. και Γ. ι. ε.

φευδώνωμο, θά εχης δικαίωμα σ' όλα' κρο-
ρετς όμως, αν θέλεις, να έγγραφής κι από-
τίωρα, για τω κριμηνία από της Σεισμολο-
γίας) **Διπρόσωπον** (θα είδες πως τὰ β-
λαβα δλα' στο προηγούμενο γράμμα σου
ἀπάντησα· και τὸ κομμάτι σου δημοσιεύ-
ται σήμερ' βιάσθηκας, βλέπεις, νάνησυχή-
σης) **Μικρούλαν Γκαλαλά** (και τὸ δικό
σου προηγούμενο γράμμα έλαβα και θά
είδες πως σου έβουα τήν άπορία που μου
εναγράφεις) **Δόνισαν** (τὰ έλαβα δλα'
δχι, Σταυρόλεξα δέν δημοσιεύω βραβείο
έτσιελα) **Όπαδόν Αμερικανισμοδ** (έ-
νακριθ' γράφε μου, αλλά άπλά' δχι έσο-
κλειστως άδη τή παρούση μου έπιστολή'
δέν είναι γλώσσα αυτή) **Ανδαλούζαν** (στο
πρόηγούμενο φυλλάδιο έκρινα δυα κομμά-
τια ελχα λάδεις μέχρι της 'ουλλου' αν δέν
είδες και τὸ δικό σου, θά πη πως τὸ έλα-
βα κατόπι και βρισκειται στα' δηκ κρίσειν
δωτε περιμενε') **Αύραν τοδ' Αιούλλωνος**
(αυτό, καθώς θά είδες, σοδ άνάκρινα' χαί-
ρω πολύ και, κι' η' άδελφή σου μπορεί
να πάρη φευδώνωμο' γράφε μου) **Έλλην
Τιμ. Αργυροπούλου** (τὰ έτσιελα' περι-
μένω τις άντηπίσεις σου από τήν άνάβαση
από Χαλμό' να σου ζήση δ' χαριτωμένος
βαφτιστικός!) **Σενταμένο Πειραιωτάκι**
(πάντε γράμματα; τότε θά χάθηκων τὰ
τρια, γιατί μόνο δυο βρήκα τοδ' **Όρεινοδ
Κερκύρας** και τὸδ' άπάντησα στο προη-
γούμενο τὸ φευδώνωμο έκεινο είναι τοδ' ά-
δελφοδ σου, όπως είπα και στη βσία σου
που ήλθε να ρωτήση) **Πιγκουίνου** κτλ.
Είς όσας έπιστολάς έλαβα μετά τήν 15
Δεγούστου θάπαντήσω στο έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΒΙΣ

ΕΥΝΕΧΕΙΑ τοδ' 283ου άναγνωστοδ Λύσεων
Αι λύσεις τοδ' φυλλαδιου τούτου δεκται μέχρι τη.
28 Οκτωβρίου.

- 465. Αεξίγρηφος**
Τὸ πρώτο σ' έτρεφε μικρούλι,
Τέλλο πηγαινέι με μικρούλι,
Τὰ δυο μαζί αν τὰ συνδέσω,
Κωμόπολη θεσποτελέσω.
Μελαχροινὸ Ναυτάκι
- 466. Στοιχειδύρηφος**
Σὲ σπιτάκια η' σὲ παλάτια,
Πολλά η' λίγα σκαλοπάτια.
Μ' αν μου λείψη τὸ στεγνὸ,
Γιά να ζήσης σ' έναν τόπο.
"Αν αξίτη λέω τὸν κόπο
"Η αν είναι... άνθυγεινὸ.
Μικρὸς Σκουδαστῆς
- 467. Μεταγραμματισμοδ**
Τί μεγάλη αὐτὴ η' κοκκόλα!
Τῆς άλλάζου τήν κεφάλια;
Κάποιαν βλεπωα που για έκείνη
Μέγας πόλεμος δγίνη. Έρεινη
- 468. Αίνιγμα**
Γνωστός τὸ άρσενικό μου όπλασχηγός,
Με φρόνηση και γενναίότητα
Τὸ θηλυκό μου τόπος έσθός
Περίφημος στην άρχαίότητα.
Και τὸ ούδέτερο άρχαίος ναδ
Που άκόμα σώζει τή λαμπρότητα.
Σαρπηδών
- 469. Κλίμαξ**
Ε — Σ
Ε — — Σ
Ε — — — Σ
Ε — — — — Σ
Ε — — — — — Σ
Ε — — — — — — Σ
Ε — — — — — — — Σ
- Κάθε πούλα άντιπροσωπεύει έν γράμ-
μα. Έκ τῶν δυο κατά σειράν: άριθ-
μητικόν, παίημα, παρήγορος, σκότος,
πόλις τῆς Ελλάδος, άρχαίος βασιλό-
παις, όρος τῆς Ελλάδος, δένδρον.
'Αρκίνος

470-474. Μαγικόν Γράμμα
Τῆ άνταλλαγή ενὸς γράμματος εις έ-
κείστην τῶν κατωθι λέξεων δι' ενὸς άλ-
λου, πάντοτε τοῦ αὐτοδ, να σηματο-
σθοῦν άνευ άναγραφματισμοδ άλλα
τόσαι λέξεις:

καπνός, βάτος, Σαούλ, παγίς, κλίνα.
"Ανδρς τῆς Χαβάνιας

575. Ακροστιχίς
Τὰ δυο πρώτα γράμματά εκείστης τῶν
κατωθι ζητουμένων λέξεων άποτελοῦν
βυζαντινὸν αυτοκράτορα:

1, Έσθός καταμὸς 2, Πατῆ πέρσου
βασιλέως 3, Ποταμὸς τῆς Γαλλίας, 4,
Στρατηγὸς τοδ' Αλεξάνδρου 5, Ρήτωρ
και φιλόσοφος 6, θεὸς αἰγύπτιος.
Υπεκλειάρχης Κρίστιαν

476. Έλλησοσύμφωνον
α-α-ου-ι-ωι
Κυκλαμὲ

477. Γρίφος
ΜΩ ΝΝΚ τὸς κὸλ 'Γάς.
Υ τὸς
Κόρης Ναρκιν

ΛΥΣΕΙΣ
τῶν Πνευμ. Ασκῆσεων τοδ' φύλλ. 24.
270. Θεμιστοκλῆς (Θέμις, τὸ, κλεις).
—271. Λένας-ένας. —272. Βάτος-βάθος.
—273. Ο κορβός, η Κορβί. —274. ΣΑ-
ΑΑΔΙΝΟΣ (άλας, λίνον, δάλιο, Ίλιός,
νόσος, όνος). —275.

276. Εβρήνη πῶσι
(Η άνάγνωσις κατὸ
στίχον εκ τῶν κάτω
και πάντοτε εκ έρι-
στερῶν). —277-281.
Τὸ πτερωτὸν είναι
τὸ Δ: Διογένης, Α-
Διανός, Αδαίτος,
"Ηρόδοτος, ΔρέσΔη)
—282. "Εσο φιλαλή-
θης. —283. "Η σῶζε
αὐτὴν η' μη έσο(εις ο
ξε, αὐτὴ, νί μι εκ ο).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[AZ'—583]
Αφρικάνα, καλή δύναμη στη μελέτη
σου, καλό δίπλωμα και τοδ' χρόνου
καθηγητρια στο Ζάππειο. **Νινέττα**

[AZ'—584]
Γιὰ σας, Διαπλασόπουλα. Αλληλογρα-
φῶ και άνταλλάσσω Μ. Μυστικά με έ-
λους' ιδιαιτέρως **Μπέτυ-Ντάλ, Άλλεξ,
'Ιζόλδη, Γλετζέ, Σίφωνα**. Στελατα
πρώτοι Δοίς: Ν. Αναγνωστοπούλου (Διά
Σ. Αθήναι). Αφροδίτης 5, Καλλιθέαν.
Σιδρέτιος

[AZ'—585]
Αργίμι, συγγνώμη, αν άργησα. "Αν
θέλετε, γράφω άμέσως. **Εύενχία**

[AZ'—586]
Σ τὸς γενομένους προβοληκανικούς αγῶ-
νας, λαβὼν μέρος στα' 800 δ' μέλλων
Όλυμπιονίκης **Φιλοτέτος**, απεβίωθη υπό
τοῦ κοινου, ελθὼν σοδ μη υπάρχοντος Του.
Υδραίοπουλο, Θρησοδωμαστῆς

[AZ'—587]
Αρη Κατῆγαλεξίου, πῶς πάει τὸ πῶδι
σου, γκάνιστερ Νο 2;
Ασημένιος Πιρίγιον

[AZ'—588]
Αρχικατάκοπος 22, τί γίνωσι; Πῶς
πάει τὸ χέρι! Σοδ εδχομαι, Γιαννάκη
μου, περκατικά. **Κατάκοπος** 33

[AZ'—589]
Υποπλοίαρχς Κρίστιαν... "Επί τὰ
Ιχνη σου!! Φυλάξου... **Ζαυνο-
δινούλα**, οἱ πάει δ' γάιδωρος στο Ζαυνο-
μάτι η' τὸν πῶς; **ΘΗΡΙΟΔΑΜΑΣΤΗΣ**

[AZ'—590]
Κεραμίδιος Γάτος—Δήμος η' Δημάκης
η' Ντίμης Πέτριτς. Αιτανόδωσον λοι-
πὸν τὰ ίδια, διοπτροφὸρα μου.
Αυτογράφορ τοδ' Βυζαντίου

[AZ'—591]
Σουλατοσάδορι (=Μάντιλα, Βλαχό-
πουλε) ποιά **κακόβουλος φήμη** σε
έδωξε άπ' τὸς προσκόπους; Θυμόσαστε
τις παλιές μας έκδρομές και συγκατρώ-
σεις στη λέσχη; Αρκιτά, Βλαχόπουλε,
ήταν καυρός. **Παχυνιδάρα**, γράφε μου.
Κορφαίοπούλο, do you enjoy now
with your new friendships?
Δὸν Ζουὲν

[AZ'—592]
Μυτηριώδεις Κατάκοποι—(Χορ-
δια Αγιου Νικολάου). Αναγνωρίζω
[AZ'—447] εσφαλμένη. Ίδου πλήρης **άλή-
θεια**. Σίλλερ—Κουζούρης (τενέρος)! Σο-
ριανός—Μπόνης (βαρτόκογος)! Υδραίοπου-
λο—Μισούλης. Πιγκουίνος—Κολιάκης. Δη-
μήτρωφ—Αζιότης (τενέρος)! Πάει... η'
χορφάια (!) τοδ' κῆρ-Σπόρου... Ταμπλά!!!
(Καθυστερημένη) **Λορσλάι**

[AZ'—593]
Θρησοδωμάστρια, εδχαριστως. Μόνο
που νήπια, όπως σοδ, είστε καλαδά:
Μυριοπάλαβη

[AZ'—594]
Δυστυχημένο Κάλυμνος, "Ενδοξος
Ναυαρχίς, φρόνημα στις βαρκάδες' ά-
πάναντι είναι τὸ Λιμεναρχείο. **Λορσλάι**

[AZ'—595]
Μόννα-Βάννα, δυο κακῶν προκειμένων
τὸ μη χείρον βέλτιστον, δηλ. μεταξύ
Αθήνας και Πόλης καλλίτερα η'... (συμ-
πλήρωστο). **Νινέττα**

[AZ'—596]
Ντέκτικι-Φάντασμα, ακόμη τάποτε-
λέματα; Καλά τὰ καταφέρατε!
Σὲς αξίζει ένα μεγάλο... μπρράβο!!
Στέφανος τῆς Δόξης

[AZ'—597]
Δέν μάς λές, **Καμπανέλα**, τί γύρευες
νυχτιάτικα να σουλατοάρης στο Μα-
γάλο Ρέμα τῆς Πορταρίας; Παρά τρία,
καημένη, να σε πατοῦς τὸ αυτοκίνητο ά-
φουσιωμένος καθώς ήσουν στην πάρλα με
τήν παρέα σου... **Αδάμαντος**

[AZ'—598]
Νινέττα, Ίνδονα, Στάλα Βιολάντη,
Πόλις τῶν Όνιερων, Ανδαλούζα, Μερ-
σενιές, Παχυνιδάρα (γιατί δέν άπαντάς;),
Αέρδς Βύρωνα (!), Αεθατέπουλο, Χάρου
Μπῶρ, Ντέκτικι-Φάντασμα, Βυκιλά τοδ'
Χιοδμορ, η' εκριβιστέρα διαδωνοίς μου εί-
ναι: Κόριον Μίμην Δελνίκων, Τομσκῆ
72, Θεσσαλονίκη δια: **ΤΣΑΡΕΒΙΤΣ**

[AZ'—599]
Εξακολουθ αλληλογραφία μ' δλον τὸν
Διαπλασόκοσμον, Διευθ. άνω.
ΤΣΑΡΕΒΙΤΣ

[AZ'—600]
Γλαντζέ, δ Λευκός Πύργος σε χαριετῶ!
Μιστερ Χόλμς, γιατί δέν ακούγασαι;
"Ο εφιος' τί κάνει; ; Πῶς στον Μαύρο
Παιρατή να προσέχη τὸ θυμὸ τοδ' εφεις!!!
Τοῦ τὸ παραγγέλλει από τή Θεο/κη ο
ΤΣΑΡΕΒΙΤΣ

[AZ'—601]
Στάλλα Βιολάντη, τὸ Κοκκινωσίπερο
Σ λείπει από τή Ζάκυνθο' άρα δέν δ-
πάρχει κίνδονος... πορκαλῆς;
Στέφανος τῆς Δόξης